

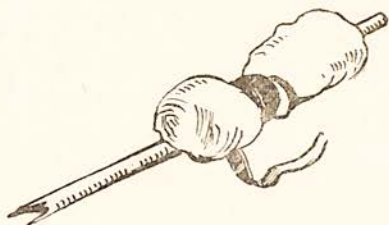
— Ей така, синко, всѣки день,
Ей така, синко, всѣки день! . . .

— Ахъ да пукнешъ макаръ, вѣщице недна, — извикала снахата и замахнала съ хурката върху свекърва си...

Ала въ това врѣме дулапътъ се отворилъ, синътъ изкочилъ отъ тамъ, грабналъ хурката отъ ржцѣтъ на жена си, и я наложилъ хубаво по гърба, докато хурката станала на двѣ.

Отъ тоя день насетнѣ посрамената снаха почнала да гледа и почита свекърва си, наистина, като своя майка и дори по-добрѣ.

А. С.

Смъртта на маргаритката

Отъ день на день, хубавицата маргаритка слабѣше. Бѣлитѣ ѝ листца потъмнѣваха, свиваха се, изгубиха своята свѣжестъ. Не ѝ дадоха сила и свѣжестъ и послѣднитѣ дъждове. Напротивъ, вѣнчето ѝ увѣхваше, листцата ѝ се свиваха и тя чувствуваше, че бѣдното ѝ трѣвисто сърчице все по-слабо и по-слабо биеше отъ день на день.

Наоколо ѝ навредъ лежаха извѣхнали цвѣтя, стѣблата на които се валяха покрити съ прахъ.

— Ахъ, колко кратъкъ бѣше живота ми? Защо така скоро ще трѣбва да се раздѣля съ хубавия свѣтъ? — въздѣхна тежко маргаритката.

Въ това врѣме послѣднитѣ слънчеви лъчи позлатиха листцата на маргаритката.

— Не тѣжи, миличка! — галено ѝ пошушнахатъ. — Не тѣжи! — Какво има вѣчно въ свѣта? Ти изпълни полето съ твоята красота. Безброй мухички и пеперуд-